

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Zlate Lipnjak-Bosanac kao predsjednice vijeća, te Melite Božičević-Grbić, Ileana Vinja, mr. sc. Marijana Svedrovića i mr. sc. Marina Mrčele kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Vojimira Katića kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Z. J. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i opt. I. J. podnesenim protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 25. ožujka 2009. broj K-17/08, u sjednici održanoj dana 16. rujna 2010., u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mirte Kuharić, opt. Z. J. i njegovog branitelja S. D., odvjetnika iz Z.,

p r e s u d i o j e:

Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. I. J. kao neosnovane, te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Rijeci opt. I. J. proglašen je krivim zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH i na temelju istog propisa osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina.

Na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH opt. I. J. u izrečenu kaznu zatvora uračunato je vrijeme provedeno u pritvoru od 24. rujna 2007. pa dalje.

Na temelju čl. 132. st. 2. ZKP ošt. A. Z., ošt. M. M., ošt. B. Z., ošt. Č. S., ošt. M. O., ošt. D. R., ošt. D. B. i ošt. Š. M. sa imovinskopravnim zahtjevima upućeni su na parnicu.

Na temelju čl. 122. st. 1. u svezi s čl. 119. st. 1. i 2. toč. 1., 6. i 7. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 115/06; u nastavku; ZKP) opt. I. J. dužan je naknaditi troškove kaznenog postupka u paušalnoj svoti 5.000,00 kn, putne troškove i dnevnice svjedoka I. R., K. H., B. Z., A. Z., G. A., M. O., D. B.,

T. A., M. M., D. M., Š. M., K. B., Č. F., G. H., Đ. R., M. M., M. S., L. H. i K. S. u ukupnom iznosu 4.178,00 kn te nagradu i nužne izdatke postavljenih branitelja o čemu će se donijeti posebno rješenje.

Istom presudom, na temelju čl. 354. ZKP, opt. Z. J. oslobođen je od optužbe da bi počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, poblizje opisano u oslobađajućem dijelu presude.

Na temelju čl. 132. st. 3. ZKP oštećenik Z. B. sa imovinskopravnim zahtjevom upućen je na parnicu.

Na temelju čl. 123. st. 1. ZKP troškovi kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci i nagrada branitelja u odnosu na ovaj dio presude padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude podnio je žalbu državni odvjetnik, u odnosu na opt. Z. J. i oslobađajući dio zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a u odnosu na I. J. i osuđujući dio zbog odluke o kazni. Predlaže da se pobijana presuda ukine u dijelu u kojem je opt. Z. J. oslobođen od optužbe, a preinači u odluci o kazni na način da se opt. I. J. izrekne kazna zatvora u duljem trajanju.

Protiv osuđujućeg dijela presude žali se i opt. I. J. putem branitelja Zajedničkog odvjetničkog ureda M. P. i S. V., odvjetnika iz R., zbog „svih žalbenih razloga“ uz prijedlog da se pobijana presuda u osuđujućem dijelu ukine, odnosno preinači i oslobodi ga se od optužbe.

Opt. Z. J. podnio je odgovor na žalbu državnog odvjetnika putem branitelja S. D., odvjetnika iz Z. i A. T., odvjetnice iz R. s prijedlogom da se žalba državnog odvjetnika u odnosu na njega i oslobađajući dio pobijane presude odbije kao neosnovana.

Nakon što je spis u skladu s čl. 373. st. 1. ZKP dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske u pisanom je mišljenju predložio da se prihvati žalba državnog odvjetnika, a odbije žalba opt. I. J..

Na zahtjev opt. Z. J. u odgovoru na žalbu, postupajući u smislu čl. 374. st. 1. ZKP, o sjednici vijeća uredno su izviješteni državni odvjetnik, opt. Z. J. i njegovi branitelji. Sjednica vijeća održana je u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Mirte Kuharić, opt. Z. J. i njegovog branitelja S. D., odvjetnika iz Z., a u odsutnosti njegove braniteljice A. T., odvjetnice iz R..

Žalbe državnog odvjetnika i opt. I. J. nisu osnovane.

Opt. I. J. pobija prvostupanjsku presudu držeći ju „posljedicom kumulacije svih žalbenih razloga“, bez jasnog navođenja žalbenih osnova i njihova obrazlaganja. Pretežiti dio žalbenog pobijanja odnosi na tvrdnje o postojanju smetnji za pokretanje i vođenje kaznenog postupka, prigovara se argumentaciji prvostupanjskog suda o postojanju uvjeta za primjenu univerzalnog načela i načela aktivnog personaliteta, problematizira primjena u izreci naznačene blanketne norme (čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.; u nastavku: Ženevska konvencija) ukazujući na čl. 4. Ženevske

konvencije koji štiti osobe koje se nađu u vlasti stranke sukoba ili okupacijske sile „čiji nisu državljani“ pa je po mišljenju žalitelja spomenuta Konvencija primijenjena na njegovu štetu, kao i Protokol I. koji štiti žrtve međunarodnih oružanih sukoba što jasno proizlazi iz njegova naziva. Žalitelj drži da se „krajnje površno i neshvatljivo dojmi dio pobijane presude“ o neprimjeni Sporazuma između Vlade Republike Hrvatske, Vlade Bosne i Hercegovine i Vlade Federacije Bosne i Hercegovine o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima (u nastavku: Sporazum) upirući poglavito na čl. 35. Sporazuma o nužnosti pribavljanja izjava oštećenika o suglasnosti sa ustupanjem kaznenog progona. Žalba drži pogrešnim i zaključak suda prvog stupnja da ograničenja iz „Pravila puta“ sadržana u Rimskom sporazumu iz 1996. ne utječu na zakonitost postupanja pred sudom u Republici Hrvatskoj, pri čemu je prvostupanjski sud zanemario i činjenicu da je uz dostavljeni spis priložen popratni dopis u kojem se navodi da je sudac odbio potvrditi optužnicu protiv žalitelja pa ostaje dvojbeno je li postupak u BiH pravomoćno obustavljen.

Protivno istaknutim prigovorima, a kako je jasno, dostatno i ispravno obrazložio sud prvog stupnja (str. 128-131 presude) nije bilo zapreke za vođenje predmetnog kaznenog postupka protiv opt. I. J. niti je na njegovu štetu povrijeđen kazneni zakon.

Prije svega, ispravno se prvostupanjski pozvao na univerzalno načelo i načelo aktivnog personaliteta. Naime, u čl. 100. OKZRH odnosno čl. 14. Kaznenog zakona (u nastavku: KZ) propisano je da se kazneno zakonodavstvo Republike Hrvatske primjenjuje prema svakom (dakle vlastitom državljaninu i strancu) tko izvan područja Republike Hrvatske počini bilo koje kazneno djelo koje je Republika Hrvatska obavezna kažnjavati prema propisima međunarodnog prava, međunarodnih i međudržavnih ugovora. To su bez dvojbe upravo i kaznena djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZRH, a kako je k tome nesporno da je žalitelj državljanin Republike Hrvatske, to se i prema načelu aktivnog personaliteta hrvatsko zakonodavstvo primjenjuje prema državljanima Republike Hrvatske koji su izvan njenog područja počinili i bilo koje drugo kazneno djelo, osim onih koje je Republika Hrvatska dužna kažnjavati procesuirati prema spomenutim propisima, a kako odbijanje potvrde optužnice ne ulazi u posebnosti glede pokretanja kaznenog postupka iz čl. 16. KZ odnosno čl. 103. OKZRH isto nije zapreka vođenju ovog postupka.

Nadalje, protiv obojice optuženika postupak je započeo nakon donošenja rješenja o provođenju istrage u povodu zahtjeva za provođenje istrage Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci, nastavljen je podizanjem optužnice istog državnog odvjetništva, sve uz priloženu presliku odnosno kasnije ustupljene izvornike spisa Kantonalnog suda u Bihaću. Stoga nedostatak izjava oštećenika (čl. 35. st. 2. toč. 4. Sporazuma) nije prepreka vođenju ovog kaznenog postupka, kao što opravdano sud prvog stupnja otklanja prigovor da ograničenja iz Rimskog sporazuma (glede postupanja u Bosni i Hercegovini) ne vežu Republiku Hrvatsku, niti se eventualni propusti učinjeni u postupku u Bosni i Hercegovini ne mogu reflektirati na zakonitost postupanja tijekom ovog kaznenog postupka, a koji stav je izražen i kroz ranije odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Što se tiče prigovora o neutemeljenoj primjeni čl. 3. Ženevske konvencije i Protokola I treba reći da se doista prema čl. 4. Ženevske konvencije štite osobe koje se nađu u vlasti jedne strane u sukobu ili jedne okupacione sile čiji nisu državljani. Međutim, sporne odredbe treba promatrati u sklopu sadržaja i smisla Protokola I prema kojem je cilj oba međunarodna propisa da tijekom međunarodnih sukoba budu „u svim prilikama sve osobe zaštićene bez ikakve diskriminacije utemeljene na prirodi i uzroku oružanog sukoba. Drugim riječima radi

se o garanciji zaštite svih civilnih osoba koje su „u vlasti protivne strane“ bez obzira na njihovo državljanstvo, ako je ta vlast proizašla iz međunarodnog sukoba.

Slijedom navedenog, nije osnovana žalba opt. I. J. podnesena zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka i povrede kaznenog zakona.

Žalbeni navodi koji dovode u pitanje vjerodostojnost svih svjedoka koji terete optuženika, primarno zbog nedostatka medicinske dokumentacije kojom bi dokazali da su stvarno proživjeli ono što su opisali u iskazima, odnose se na žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Nasuprot istaknutim žalbenim prigovorima, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, nalazi da je sud prvog stupnja sveobuhvatno i temeljito ocijenio dokazni materijal, poglavito personalne dokaze i ispravno zaključio da je opt. I. J. počinitelj terećenog kaznenog djela, dok se žalba optuženika svodi tek na tezu o upitnoj vjerodostojnosti svjedoka bez valjanih protuargumenata koji bi doveli u pitanje odluku prvostupanjskog suda.

Naime, prvostupanjski je sud ispitao i pročitao iskaze gotovo svih oštećenika, ali i ostalih svjedoka koji su imali neposrednih saznanja o uvjetima u logorima, a posebice o inkriminiranoj djelatnosti opt. I. J. koji je neposredno osobno sudjelovao u nezakonitom zatvaranju i izoliranju civila te fizičkom i psihičkom zlostavljanju, mučenju i nečovječnom postupanju. Ključno je da svi zatočenici logora suglasno i jednako opisuju kako uvjete u logorima tako i činjenicu da su bili izloženi raznim oblicima zlostavljanja, a po karakteru svjedočenja i njihovoj suštinskoj podudarnosti jasno je da se ne radi o izmišljenim ili konstruiranim događajima već stvarno proživljenim patnjama u kojima je osobnog učešća ili putem svojih podređenih imao opt. I. J.. Upravo činjenica da neki svjedoci opisujući stanje u logorima ne terete optuženika, naprotiv iskazuju da je prema njima bio korektan (svjedoci I. H., B. K. koja se predstavila kao rođakinja F. A.) ne dovode u sumnju vjerodostojnost iskaza niza ostalih svjedoka već samo potkrepljuju njihove opise o patnjama i zlostavi kojoj su bili izloženi po optuženiku i njemu podređenim osobama odnosno da je upravo optuženik imao mogućnost odlučivati tko će i na koji način biti tretiran. Stoga žalitelj pogrešno smatra da nedostatak medicinske dokumentacije može diskreditirati iskaze svjedoka, osobito kada se uzme u obzir iskazivanje svjedoka S. D. koji je kao liječnik Doma zdravlja odlazio pregledati zatočenike civile i zatekao ljude koji su bili iscrpljeni, bolesni, iznemogli, a bilo je izudaranih i pretučenih civila jer je osobno vidio modrice po tijelima logoraša. Kako su iskazi svjedoka o životu i prilikama u logorima potvrđeni ostalim dokazima, poglavito dokumentacijom koja je pročitana na glavnoj raspravi to nema dvojbe u opravdanost pozitivnog vrednovanja iskaza svjedoka o zlostavi kojoj su u fizičkom i psihičkom smislu bili izloženi, neovisno o izostanku medicinske dokumentacije koja bi te iskaze pratila.

Stoga Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ocjenjuje da je činjenično stanje ispravno i potpuno utvrđeno na temelju dokumentacije te iskaza brojnih svjedoka (preko pedeset) što je bilo dostatno za pouzdan zaključak da je optuženik svojim radnjama ostvario sva obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZRH.

Žaleći se na osuđujući dio prvostupanjske presude zbog odluke o kazni državni odvjetnik smatra kaznu zatvora u trajanju sedam godina preblagom, drži da su podcijenjene otegotne okolnosti, osobito da krajnje brutalno i svirepo postupanje optuženika nije bilo ograničeno samo na oštećenike naznačene u opisu djela već se radilo o znatno većem broju

osoba, što upućuje na zaključak da je motiv ponašanja optuženika bila mržnja i netrpeljivost prema političkim i ideološkim neistomišljenicima i djelu daje dodatnu težinu te traži strože kažnjavanje.

Optuženik ne navodi i ne obrazlaže da se žali zbog odluke o kazni, ali je Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ispitao odluku o kazni u skladu s odredbom čl. 382. ZKP koji propisuje da žalba optuženika podnesena zbog povrede kaznenog zakona ili pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o kaznenoj sankciji.

Razmotrivši odluku o kazni i istaknute žalbene prigovore Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, nalazi da su u pobijanoj presudi ispravno i primjereno vrednovane sve okolnosti o kojima ovisi vrsta i mjera kazne nužna za njenu individualizaciju. Kada se imaju na umu sve one okolnosti koje je cijenio prvostupanjski sud prigodom odmjeravanja kazne, roditeljstvo i nekažnjavanost kao olakotno, a otegotno intenzitet kriminalnog ponašanja izražen kroz dugotrajnost i način postupanja u inkriminiranim radnjama, te posljedice koje će se dugotrajno osjećati, a da u žalbama nisu istaknute nikakve nove okolnosti koje prvostupanjskom sudu nisu bile poznate, onda se i prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, kazna zatvora odmjerena optuženiku u trajanju sedam godina ukazuje adekvatnom težini počinjenog djela i stupnju njegove kaznene odgovornosti pa nema osnova za prihvatanje žalbe državnog odvjetnika i opt. I. J. zbog odluke o kazni.

Nije u pravu državni odvjetnik ni kada se žali zbog pogrešno i nepotpuno, a ustvari samo pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na opt. Z. J. i oslobađajući dio pobijane presude.

Žalitelj smatra da je opt. Z. J. kao predsjednik V. Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (u nastavku: APZB) imao saznanje o metodama kojima će se voditi predmetna „država“, svakodnevno je kontaktirao sa članovima Vlade i ostalim predstavnicima izvršne vlasti, bila mu je poznata politička i vojno-sigurnosna situacija na području APZB, izvještaji koji se nalaze u spisu bili su upućivani svim strukturama vlasti pa tako i V., odnosno predsjedniku V.. Upire se na iskaz I. Đ. o optuženikovom napuštanju teritorija APZB u kolovozu 1994., nekoliko dana prije zbjega cjelokupnog stanovništva, obrana optuženika se ocjenjuje neuvjerljivom i proturječnom te osporava značaj i prihvaćenje iskaza svjedoka R. H. i K. Č.. Zaključno se navodi da je pomnijom analizom i prihvaćanjem dokaza kojima sud prvog stupnja nije dao odgovarajući značaj, prvenstveno smjerajući na iskaz I. Đ. i materijalne dokaze koji taj iskaz potvrđuju, sud prvog stupnja mogao donijeti drugačiju, osuđujuću presudu protiv opt. Z. J..

Protivno stavu državnog odvjetnika, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, nalazi da su u pobijanoj presudi argumentirano, sveobuhvatno, pomno i valjano ocijenjeni svi izvedeni dokazi na temelju kojih je činjenično stanje ispravno utvrđeno, uz ispravan zaključak prvostupanjskog suda da nije dokazano da je opt. Z. J. počinio terećeno kazneno djelo.

Prije svega, ključno za ocjenu o nedokazanosti kaznene odgovornosti opt. Z. J. predstavlja ispravno utvrđenje suda prvog stupnja o (paralelnom) načinu funkcioniranja organa vlasti APZB, poglavito odnosu Vlade i njenog predsjednika sa Predsjednikom APZB F. A.. Temeljeći svoje zaključke na pisanim dokazima (dokumentaciji) u spisu, ali i iskazima

svjedoka (L. M., R. H., F. A., I. Đ., Č. K., M. M., R. Đ., F. Č.) u pravu je prvostupanjski sud kada zaključuje da je apsolutnu i isključivu vlast u tzv. Autonomnoj pokrajini Zapadna Bosna imao F. A. kojemu je bliski suradnik bio ministar vojske i policije I. S.. Sam F. A. jasno je iskazao da Vlada odnosno njen predsjednik nije mogao odbiti donošenje i potpisivanje predmetne naredbe (od 11. lipnja 1994.), da je optuženik u vladu ušao isključivo kao privrednik radi očuvanja privrednih resursa APZB i da je njegova zadaća bila organizacija proizvodnje i platnog prometa, dakle da se zapravo radilo o tzv. tehničkoj vladi u kojoj je odsakala jedino uloga I. S., ministra vojske i policije koji je blisko povezan i neposredno surađivao sa F. A.. Upravo je I. S. u ime Ministarstva obrane i policije predložio na izvanrednoj sjednici Vlade od 11. lipnja 1994. donošenje naredbe „o provođenju mjera pojačanog nadzora u interesu bezbjednosti građana i imovine na području slobodnog dijela“ APZB koji tekst je usvojen i definiran u zapisniku sa te sjednice, da bi se potom u pisano izrađenoj i objavljenoj naredbi pojavio i navod o „mjeri potpunog ograničenja kretanja“. Naime, svjedok F. A. decidirano navodi da opt. Z. J. nije bio uključen u rad oko sabirnog centra, a da je sa I. S. usuglašavao tekst naredbe od 11. lipnja 1994. kao i da je kasnije upravo njemu (I. S.) dao zadaću da se raspusti D.. Ovaj je iskaz nesumnjivo potvrđen iskazima L. M. (da je Vlada bila farsa, ukras, nije pitana o ključnim pitanjima jer je odlučivao F. A.), M. M. (da je vlast pripadala F. A.), K. Č. (da ni opt. Z. J. nije ništa mogao dok ne odluči F. A. kojeg se nije moglo odbiti) R. Đ. (o većoj poziciji I. S. od opt. Z. J.).

Nadalje, neosnovano žalitelj osporava vrednovanje personalnih dokaza, inzistirajući na iskazu I. Đ. kao jedinom preciznom te stoga odlučnom i pouzdanom dokazu za zaključak do kada je opt. Z. J. boravio i obnašao dužnost predsjednika Vlade APZB. Argumentacija pobijane presude o ovoj činjenici u tolikoj je mjeri detaljna i utemeljena na raspoloživim i izvedenim dokazima da je prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud. Naime, tvrdnju opt. Z. J. da je napustio područje APZB u 29. lipnja ili 1. srpnja 1994. potvrđuju iskazi svjedoka R. H., L. M., F. Č., Č. K. pa se ukupnost ovih dokaza i njihova uvjerljivost ne mogu s uspjehom otkloniti upiranjem na iskaz svjedoka I. Đ. koji govori da po onome što je čuo optuženik je izašao iz V. K. nekoliko dana prije egzodusa naroda (21. kolovoz 1994.), ali ne može tvrditi kada niti može reći kada je zadnji put vidio optuženika. Stoga kada žalitelj tvrdi da iskaz K. Č. nije pouzdan jer govori „koliko on zna“ u najmanju ruku jednako vrijedi i za iskaz I. Đ.. Podatak PU ... da je opt. Z. J. prijavio boravište odnosno prebivalište tek u mjesecu studenom 1994. samo potvrđuje da je službena prijava registrirana sa spomenutim vremenom dakle svakako nakon lipnja, srpnja i kolovoza 1994. i stoga taj podatak ne može otklanjati obranu optuženika i iskaze ostalih svjedoka kako nastoji ishoditi žalitelj. Kod ovako utvrđene činjenice i poricanja optuženika da je potpisao naredbu od 12. kolovoza 1994. o ukidanju naredbe od 11. lipnja 1994. prihvatljiva je i argumentacija suda o formalnom nepostojanju Vlade u kolovozu 1994. i mogućnosti da je spornu naredbu u ime optuženika potpisao netko drugi, osobito imajući na umu iskaz F. A. da je pok. I. S. (ministru obrane i policije) dao zadaću da se D. raspusti.

Žalbeno upiranje na svakodnevni kontakt optuženika sa ostalim predstavnicima izvršne vlasti i izvještaje I. Đ. koji su bili upućeni svim strukturama vlasti nemaju potvrdu u dokaznoj građi u spisu jer, iako se na izvještajima i dopisima I. Đ. o izolaciji lica na slobodnom prostoru APZB nalaze naznake da su upućeni, između ostalog, i predsjedniku Vlade, nema podataka da su doista primljeni, a kako ni svjedok I. Đ. isto nije mogao tvrditi, to nije ni mogla biti otklonjena obrana optuženika da izvješća nije primio poglavito sagledavajući i povezujući ove navode sa prethodno istaknutim iskazom F. A. o (ne)upućenosti optuženika oko sabirnih centara i njegovoj ulozi u Vladi kao privrednika, kao što nema pouzdanih dokaza da je optuženik izvještavan od predstavnika UN-a,

UNPROFOR-a i Međunarodne komisije Crvenog križa, naprotiv dokumentacija u spisu ukazuje na njihovu komunikaciju sa F. A. kao predsjednikom APZB.

Stoga prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, povezujući utvrđenje suda prvog stupnja o karakteru i ulozi Vlade tzv. APZB, o paralelnim strukturama vlasti, odnosno stvarnoj vlasti koncentriranoj u rukama F. A. uz prvog i neposrednog suradnika I. S., stvarno smislu i sadržaju naredbe kako je usvojena na izvanrednoj sjednici Vlade 11. lipnja 1994. za razliku od teksta koji je u dopunjenom obliku objavljen te ispravno utvrđenih činjenica o optuženikovom vremenu trajnog napuštanja Velike Kladuše i nedostatku dokaza koji bi kompromitirali obranu opt. Z. J. o neznanju za izoliranje, nečovječno postupanje i zlostavljanje civila u logoru D., žalbeni navodi državnog odvjetnika nisu doveli u pitanje odluku prvostupanjskog suda pa je neosnovana njegova žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Slijedom svega navedenog, a kako pri ispitivanju pobijane presude nisu nađene povrede zakona iz čl. 379. st. 1. ZKP, na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je, na temelju čl. 387. ZKP, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 16. rujna 2010.

Zapisničar:
Vojimir Katić, v.r.

Predsjednica vijeća:
Zlata Lipnjak-Bosanac, v.r.